

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **S. Ch.**
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-81307-8/SO-2017 ze dne 2. 8. 2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) č. j. OAM-11557-60/TP-2014 ze dne 24. 3. 2017, jímž byla podle § 75 odst.

2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“).

2. Ministerstvo na základě výpisů z cizinecké evidence a z Cizineckého informačního systému a na základě žalobcova výsledku naznačilo, že žalobce přinejmenším v období od 7. 9. 2011 (den podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“) do 21. 4. 2016 (den výsledku) neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu, jelikož nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, ale vykonával závislou činnost a zápisu v živnostenském rejstříku pouze využil k tomu, aby požádal o vydání povolení k dlouhodobému a posléze trvalému pobytu. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu zakládají závažné narušení veřejného pořádku. Ministerstvo přitom neshledalo, že by zamítnutí žádosti znamenalo nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shledala, že žádost byla podána osobou oprávněnou, neboť ji žalobce podal v době, kdy pobýval na území ČR na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zároveň se ztotožnila s ministerstvem uvedenými důvody pro její zamítnutí řkouc, že celá systematika pobytových oprávnění v zákoně o pobytu cizinců je postavena na tom, že cizinec musí plnit účel, za nímž mu bylo pobytové oprávnění uděleno nebo o něž usiluje (vyjma povolení k trvalému pobytu). Jejím smyslem je umožnit získat povolení k trvalému pobytu cizincům dosahujícím na území určité míry integrace, slouží však i k ochraně pracovního trhu a podobně. Závažnost žalobcova jednání tkví především v dlouhodobosti udržování popsaného protiprávního stavu a v jeho opakování, jelikož žalobce dlouhodobě a systematicky směřoval k tomu, aby i nadále pobýval v ČR, ačkoli pro svůj pobyt neměl splněné veškeré zákonné podmínky. Žalovaná konstatovala, že žalobcova výdělečná činnost nesplňovala zákonné znaky podnikání, jelikož ji nevykonával samostatně ani na vlastní odpovědnost, když pracoval na základě pokynů „šéfové“ nebo „mafíána“, kteří také kontrolovali splnění zadaného úkolu, a nevykonával ji ani soustavně, neboť přinejmenším po dobu 22 měsíců vůbec nedisponoval živnostenským oprávněním.
4. Odkazujíc na judikaturu správních soudů žalovaná konstatovala, že odepření práva trvalého pobytu cizinci představuje – na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění – opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou intenzitou, když cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území ČR, ale pouze mu neuděluje nejvyšší druh pobytu na území ČR. Žalobci pouze nebylo uděleno povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyšší možné pobytové oprávnění, jež jeho držitele v mnohém zrovnoprávňuje se státními občany ČR a má vesměs doživotní charakter. Na splnění podmínek pro udělení takového pobytového oprávnění je proto třeba klást zvýšené nároky, jimž žalobce nedostál.
5. Ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova života žalovaná podotkla, že žalobce v odvolání neuvedl, v čem by měla tvrzená nepřiměřenost spočívat.

III. Žaloba

6. Žalobce namítl, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci výhrady veřejného pořádku. Na podporu svého názoru citoval judikaturu Nejvyššího správního

soudu a Soudního dvora Evropské unie, podle níž lze z existence odsouzení pro trestný čin vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti vedoucí k takovému odsouzení ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku, přičemž výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně. Ani opakované porušení zákonů České republiky tak nutně nemusí být porušením veřejného pořádku. Odůvodnění důvodného nebezpečí, že osoba může i v budoucnu narušit závažným způsobem veřejný pořádek, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat *de facto* preventivní opatření, je rovněž nepřípustné. Správní orgány musejí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Narušením veřejného pořádku tedy může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti cizincova života a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

7. Žalovaná shora popsaná pravidla pro výklad neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ nerespektovala. Zatímco pro naplnění skutkové podstaty závažného narušení veřejného pořádku je nutné dopustit se *de facto* zvláště závažného zločinu, a ani to nepostačuje bez dalšího, žalobci je kladeno za vinu toliko spáchání přestupku podle § 21 odst. 1 písm. b) a c) zákona o přestupcích, o němž navíc nebylo pravomocně rozhodnuto. Tím žalovaná porušila ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle nějž si správní orgán nemůže učinit úsudek o spáchání přestupku. Dále žalovaná tvrdí spáchání přestupku podle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, aniž by specifikovala, jakým jednáním se jej měl žalobce dopustit. Nakonec žalovaná operuje tím, že je s žalobcem vedeno řízení o správním vyhoštění, aniž by uvedla, z jakých konkrétních podkladů vycházela, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Správní vyhoštění navíc podle judikatury Nejvyššího správního soudu není trestem, nýbrž opatřením státu, jež nezakládá narušení veřejného pořádku. Žalobcovu činnost je naopak třeba podřadit pod oprávněný výkon samostatné výdělečné činnosti.
8. Nakonec žalobce namítl, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života a že správními orgány provedené posouzení této přiměřenosti bylo naprosto nedostačující. Výčet okolností uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje pouze minimální množinu faktorů a správní orgán se musí vypořádat se všemi cizincem uvedenými skutečnostmi. V projednávané věci správní orgány postavily své úvahy na domněnkách a nepodložených tvrzeních, u nichž neuvedly, z čeho při jejich vytvoření vyšly a co z nich vyvodily. Na příklad nebyly zjištěny žalobcovy vazby na území ČR, vazby v domovském státě nelze mít za zprůtrhané, podkladem pro tvrzení o nevlastnění nemovitosti byl pouhý fakt, že žalobce bydlí v pronajatém bytě, a tak dále.
9. Žalobce proto navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům odkázala na příslušné pasáže svého

rozhodnutí zdůrazňujíc, že žalobce nepřinesl žádnou novou relevantní argumentaci, kterou by napadené rozhodnutí zpochybnil. S ohledem na to žalovaná navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

11. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
12. Při jednání konaném 13. 8. 2020 účastníci řízení zopakovali argumenty obsažené již ve svých procesních podáních a setrvali na svých procesních návrzích.
13. Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR s odvoláním na § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, podle něž *„ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
14. Z logiky žalobních bodů se musel městský soud nejprve zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K tomu předně připomíná ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 37/2006 - 63 ze dne 21. 12. 2006), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 66/2008 - 71 ze dne 19. 12. 2008), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 ze dne 14. 7. 2005). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem, případně není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
15. Zároveň je třeba zdůraznit, a to nejen ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu, nýbrž k žalobě jako celku, že míra obecnosti žalobních bodů předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť není úkolem soudu aktivně vyhledávat důvody pro vyhovění žalobě; takový postup by naopak znamenal porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení (na příklad rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 35/2012 - 42 ze dne 18. 7. 2013).
16. Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné není. Žalovaný v něm podrobně popsal žalobcovo jednání, které považoval za závažné narušení veřejného pořádku, a rovněž

vysvětlil, proč dané jednání právně kvalifikoval tímto způsobem. Podle názoru žalovaného žalobce dlouhodobě a systematicky obcházel zákon o pobytu cizinců se záměrem získat trvalý pobyt, ačkoli nesplňoval zákonné podmínky uděleného dlouhodobého pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“, neboť jeho výdělečná činnost nenaplňovala znaky podnikání. Potřebný stupeň závažnosti žalobcova jednání spatřoval žalovaný zejména v jeho dlouhodobosti a v tom, že žalobce porušil povinnost plnit účel pobytu coby stěžejní zásadu zákona o pobytu cizinců, na níž celá koncepce tohoto právního předpisu stojí. Z napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, o jaké důkazy správní orgány své závěry opřely: byly to jednak materiály cizinecké evidence a z Cizineckého informačního systému, jednak žalobcův výslech provedený 21. 4. 2016. Z tohoto výslechu vyplynulo, že žalobce ani neví, za jakým účelem podal poslední žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, pouze věděl, že pracuje na základě pracovní smlouvy. Žalobce nevěděl, kdy disponoval a kdy nedisponoval živnostenským oprávněním, a vypověděl, že veškeré administrativní úkony pro něj zařizoval jiný člověk, kterého označoval „mafíán“. Tomuto člověku žalobce platil, měl s ním uzavřenou plnou moc a zcela se mu při plnění pracovních úkolů podřizoval.

17. Žalobce se dále mýlí, domnívá-li se, že podmínkou aplikace ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců je existence pravomocného rozhodnutí o cizincově trestném činu nebo správním deliktu. Takový požadavek z právní úpravy nevyplývá. Podle citovaného ustanovení správní orgán zamítne žádost o vydání povolení k trvalému pobytu m. j. tehdy, pokud „*cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek*“. Zákon tedy svěřuje správnímu orgánu pravomoc k posouzení, zda konkrétním jednáním došlo k narušení veřejného pořádku závažným způsobem, při čemž je ovšem vázán zásadami formulovanými judikaturou správních soudů, nezávisle na tom, zda se cizinec daným jednáním dopustil přestupku nebo trestného činu.
18. Ministerstvo sice na str. 6 svého rozhodnutí uvedlo, že žalobcovo jednání naplnilo skutkovou podstatu přestupků podle § 21 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, toto tvrzení však sloužilo pouze jako ilustrace protiprávnosti žalobcova jednání, na posouzení jeho žádosti však nemělo žádný vliv, neboť rozhodující bylo výhradně naplnění podmínek § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Ačkoli tato úvaha byla nadbytečná a správní orgán si skutečně nemůže posoudit jako předběžnou otázku, zda byl spáchán přestupek [§ 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád], na zákonnost napadeného rozhodnutí neměla žádný vliv, tím spíše, že žalovaný ji do svého rozhodnutí nepřevzal.
19. Obdobně je tomu s pasáží rozhodnutí ministerstva na str. 7 a 8 týkající se probíhajícího řízení o žalobcově správním vyhoštění, v souvislosti s ním se měl žalobce podle ministerstva dopustit přestupku podle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Městskému soud není zřejmé, jak se tato argumentace vztahovala k meritu věci, ani co z ní ministerstvo vyvodilo, nicméně tato skutečnost nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný v něm jednoznačně konstatoval, že „*uložené správní vyhoštění nebylo důvodem pro zamítnutí žádosti odvolatele*“ (str. 7). Ohledně údajného spáchání přestupku městský soud odkazuje na předchozí odstavec svého rozsudku.
20. Pro posouzení důvodnosti žaloby jsou tedy stěžejní otázky, zda žalobcovo jednání naplnilo znaky závažného narušení veřejného pořádku, a pokud ano, zda zamítnutí žádosti o trvalé povolení pobytu bylo přiměřené z hlediska zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života.

21. Při jejich zodpovězení vyšel městský soud ze skutkově obdobné věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 5 Azs 188/2017 - 46 ze dne 24. 7. 2018. V ní byla zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podle téhož ustanovení cizince, jež po dobu několika let neplnila účel svého dlouhodobého pobytu povoleného za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“, konkrétně za účelem výkonu funkce jednatelky obchodní společnosti.
22. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku k aplikaci předmětného ustanovení uvedl, že *„jednou ze základních povinností, které plynou ze zákona o pobytu cizinců, jíž je povinen cizinec dodržovat během svého pobytu na území České republiky, je plnění povoleného účelu pobytu, a to pobytu, o který sám požádal a který mu byl na základě jeho žádosti povolen. Jestliže by povolování účelu pobytu bylo jen formální záležitostí a cizinec by povolený účel pobytu dodržovat nemusel, ztratil by zákon o pobytu cizinců smysl. [...] [22] Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatelky, že neplnění účelu povoleného pobytu nelze podřadit § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, konstatuje, že již v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 – 37, zdejší soud dovodil, že neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být „samo o sobě“ bez dalšího kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu v relevantním znění. Uplatnit toto ustanovení lze pouze v případě, že k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupí další individuální okolnosti, které umožňují kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný (např. skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit).“*
23. V podmínkách konkrétní věci Nejvyšší správní soud v odstavci 23 naznal, že stěžovatelka *„nejméně od roku 2013 musela vědět, že uvedený účel pobytu nebude plnit. V této okolnosti je nutné spatřovat ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 – 37, onu další individuální okolnost, která umožňuje neplnění účelu povoleného pobytu stěžovatelkou kvalifikovaně hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Ze strany stěžovatelky se totiž nejednalo o nějaké jednorázové, administrativní opomenutí povinností ukládaných zákonem o pobytu cizinců. Stěžovatelka naopak systematicky svým jednáním směřovala k tomu, aby i nadále pobývala na území České republiky, ačkoli pro svůj pobyt již nejméně od počátku roku 2013 nesplňovala zákonem požadované podmínky; na základě tohoto jednání lze dle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně indikovat existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť je zřejmé, že po delší dobu ignoruje příslušnou právní normu a svým následným jednáním nadto směřuje k jejímu popření, resp. obejití.“*
24. Nejvyšší správní soud zároveň v odstavci 24 poznamenal, že *„odepření práva trvalého pobytu stěžovatelce představuje (na rozdíl např. od rozhodnutí o správním vyhoštění) opatření omezující její volný pohyb velmi nízkou intenzitou, neboť stěžovatelce nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, ale pouze jí neuděluje nejvyšší druh pobytu na území České republiky. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu stěžovatelky na území České republiky, ale dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Toto omezení přitom sleduje legitimní cíl (obecně zamezení tomu, aby osoba těžila z obcházení zákona, zneužívajícího či podvodného jednání), a je vzhledem k tomuto cíli přiměřené, neboť odeprény jsou pouze ty výhody, které*

měly být získány jednáním v rozporu s veřejným pořádkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112).“

25. Vše právě vyslovené se plně vztahuje také na nyní posuzovanou věc. Žalovaný konkrétně popsal a důkazně podložil, že žalobce dlouhodobě neplnil účel svého pobytu, neboť jím vykonávaná činnost naplňovala pouze dva z pěti povinných znaků podnikání ve smyslu § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník („*Kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.*“), a ve skutečnosti se jednalo o činnost závislou. Žalobce přitom v žalobě nenabídl žádné argumenty, jež by mohly tento závěr zpochybnit. Pouhé zcela neurčité sdělení, že „*jeho činnost je třeba podřadit pod oprávněný výkon samostatné výdělečné činnosti,*“ k tomu nepostačuje. Stejně tak žalobce nezpochybnil tvrzení žalovaného, podle nějž žalobce vykonával závislou práci namísto samostatné výdělečné činnosti již při podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu dne 7. 10. 2011. Tomuto závěru svědčí rovněž to, že žalobce v období od 7. 10. 2011 do 30. 9. 2012 (a později také v dalších obdobích o celkové délce 22 měsíců) vůbec nedisponoval platným živnostenským oprávněním.
26. Městský soud proto vyšel ze zjištění žalovaného, podle nichž žalobce přinejmenším v období od 7. 9. 2011 do 21. 4. 2016 nevykonával činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, a tedy neplnil účel pobytu. Jelikož žalobce zároveň již při podání poslední žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu musel vědět, že jeho účel neplní, přistoupila k „prostému“ narušení veřejného pořádku rovněž další individuální okolnost prokazující žalobcovo dlouhodobé a systematické obcházení zákona o pobytu cizinců, a jeho jednání tak ve světle citované judikatury Nejvyššího správního soudu nelze posoudit jinak než jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
27. Přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života odůvodnilo ministerstvo na str. 8 svého rozhodnutí. Ministerstvo s poukazem na žalobcem předložené doklady a Cizinecký informační systém uvedlo, že žalobce je ženatý a má dva děti; všichni tři jsou státní příslušníci Ukrajiny a ani jeden z nich však nemá v současnosti upraven žádný pobyt na území ČR, přičemž děti jej neměly ani nikdy v minulosti, manželka pouze do roku 2015. Z žalobcova cestovního dokladu ministerstvo dále zjistilo, že žalobce pravidelně navštěvuje zemi svého původu. Při výsledku 21. 4. 2016 žalobce vypověděl, že na území ČR žije sám, manželka i děti pobývají na Ukrajině. Ze všech těchto skutečností ministerstvo usoudilo na jisté zachování žalobcových vazeb k zemi původu, a naopak nezjistilo existenci žádných rodinných, soukromých, kulturních nebo sociálních vazeb na území ČR, které by rozhodnutí bránily: žalobce zde zejména nemá vyživovací povinnost, ani nemovitost, jež by vyžadovala osobní starost. Ministerstvo ve svém rozhodnutí podrobně zhodnotilo také závažnost žalobcova protiprávního jednání. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí shrnul, že „*s ohledem na důvody, které vedly k zamítnutí žádosti, se napadené rozhodnutí jeví jako přiměřené, co do dopadů do rodinného a soukromého života odvolatele. Komise se ztotožňuje se zjištěními Ministerstva vnitra. V odvolání zmocněný zástupce odvolatele neuvádí, jakým způsobem mělo být napadené rozhodnutí nepřiměřené s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života odvolatele.*“
28. Žalobci je třeba obecně přisvědčit v tom, že výčet kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců, jimiž se musí správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zabývat (závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu

cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem), je toliko demonstrativní, a existují-li jiné relevantní okolnosti, musí je rovněž zohlednit. Žalobce však v žalobě neuvedl žádnou konkrétní okolnost, kterou by správní orgány ve svých rozhodnutích pominuly. Stejně tak žalobce nezpochybnil žádné ze shromážděných skutkových zjištění. Ze shora uvedeného je přitom zřejmé, na základě jakých důkazů k nim ministerstvo dospělo: jednalo se zejména o žalobcem předložené doklady, cestovní pas, Cizinecký informační systém a žalobcovu výpověď z 21. 4. 2016. Je pravda, že správní orgány neoznačily důkaz, z nějž zjistily, že žalobce nevlastní nemovitost a bydlí v pronajatém pokoji, avšak vzhledem k tomu, že žalobce pravdivost těchto zjištění v žalobě nijak nepopírá, nemůže to mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány tedy zohlednily zákonem požadovaná hlediska a své závěry přezkoumatelně odůvodnily. Jelikož žalobce v žalobě nepřednesl žádné konkrétní argumenty, jež by je mohly zpochybnit, není ani tato žalobní námitka důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto jí městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. srpna 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu